

Dyrektorzy Gimnazjum i Liceum

Dyrektorzy „Liliany” w latach 1912–2012

1. Czesław Odrowąż-Pieniązek, radca szkolny

12 września 1912 – 30 czerwca 1914

Urodził się 15 stycznia 1844 r. w Kowalowych k. Tarnowa. Człowiek o szerokich zdolnościach i zainteresowaniach. Poeta, literat, krytyk literatury, pedagog, aktor, dziennikarz i publicysta. Naukę rozpoczął w krakowskim Gimnazjum Nowodworskiego. W marcu 1863 r. jako uczeń 8 klasy tej szkoły wstąpił do oddziału powstańczego Erazma Skarżyńskiego. Po zdaniu matury studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 1866 r. studiował także prawo na Uniwersytecie Lwowskim. Od 1873 r. na stałe zajął się pracą pedagogiczną. Uczył języka niemieckiego, języka

polskiego i historii, kolejno w gimnazjach we Lwowie, Stryju a następnie w Krakowie. Jednym z jego wychowanków był Lucjan Rydel. W 1904 r. przeszedł na emeryturę. W latach 1912–1914 kierował gimnazjum w Zakopanem. Autor prac pedagogicznych m.in. „Opowiadań z dziejów kraju rodzinnego dla szkół wydziałowych”. Zmarł 17.06.1917 r. w Krakowie.

2. *Jan Jarosz, dr filozofii, geolog, pedagog*

1 września 1914 – 31 sierpnia 1918

Urodził się 5 marca 1877 r. w Kalwarii Zebrzydowskiej. W 1897 roku ukończył Gimnazjum im. Jana Sobieskiego w Krakowie. W latach 1897–1901 studiował nauki przyrodnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1913 roku uzyskał tytuł doktora filozofii. Pracę pedagogiczną rozpoczął w gimnazjum krakowskim, kontynuował ją pracując w Kołomyi oraz w Orłowej na Śląsku Cieszyńskim. Po wyjeździe z Zakopanego był dyrektorem gimnazjum w Drohobyczu. Wizytator szkół średnich, kurator okręgu szkolnego w Łodzi w latach 1921–1925. W 1925 roku habilitował się na Wydziale Górniczym AGH w Krakowie. Od 1926 roku profesor paleontologii, krakowskiej AGH. Autor 20 publikacji naukowych, notatek i rozpraw z dziedziny popularyzacji nauki. Zmarł w Krakowie 12 maja 1943 roku.

3. *Adam Wilusz, profesor gimnazjum*

1 września 1918 – czerwiec 1921

W latach 1911–1918 uczył języka polskiego, łacińskiego i niemieckiego w c.k. Gimnazjum w Jarosławiu, jako nauczyciel rzeczywisty, a następnie profesor szkoły średniej. W 1916 r. był właścicielem Wydawnictwa Artystycznych Widokówek „Polonia” w Jarosławiu.

W latach 1918–1921 sprawował funkcję dyrektora Prywatnego Gimnazjum Realnego w Zakopanem. 2 XI 1918 r. złożył na ręce Stefana Żeromskiego akt ślubowania na wierną służbę Państwu Polskiemu. Zorganizował i kierował orkiestrą szkolną, która kilkakrotnie występowała publicznie w sali „Morskiego Oka” w Zakopanem. W latach 1919–1921 był radnym Rady Gminnej w Zakopanem. Od IX 1922 do II 1926 r. był dyrektorem Koedukacyjnego Gimnazjum w Kraśniku. W 1929 r. objął stanowisko dyrektora Gimnazjum Koedukacyjnego Sejmiku Stopnickiego w Stopnicy. W szkole, którą kierował działał chór, zespół muzyczny, teatrzyk szkolny oraz zespoły sportowe. W r. szk. 1933/34 gimnazjum zostało przeniesione do Buska Zdroju. Wraz z żoną Zofią, pianistką, urządzali dla młodzieży cotygodniowe koncerty domowe. Z jego inicjatywy w 1934 r. Koedukacyjne Gimnazjum Państwowe w Busku Zdroju otrzymało imię Marszałka Piłsudskiego. W 1935 r. zrezygnował z funkcji dyrektora i wyjechał do Krakowa. W czasie II wojny światowej został aresztowany i zamordowany przez Niemców w KL Auschwitz w Oświęcimiu.

W „Sprawozdaniach Dyrekcji c.k. Gimnazyum w Jarosławiu” ukazały się jego dwa artykuły: *Tales z Miletu* (1911) i *Piotr Skarga w Jarosławiu* (1913). Opublikował także: *Triolety*, Warszawa 1932, *U źródeł szczęścia i odrodzenia siebie*, Warszawa 1934, *Pamiętka z Buska-Zdroju „Na wesolej buskiej fali”*, Busko 1934.

Odnaczony srebrnym Medalem Czerwonego Krzyża (1916).

4. *Wilhelm Stopowy, profesor gimnazjum*

1 lipca 1921 – 31 sierpnia 1922

Urodził się 23 maja 1881 r. w Krakowie. Był profesorem w Gimnazjum I i II w Stanisławowie, w Gimnazjum Polskim w Kołomyi, w Prywatnym Gimnazjum Realnym, potem Państwowym w Zakopanem. Uczył języka łacińskiego, języka niemieckiego, historii i matematyki. W latach 1923–1928 był prezesem zakopiańskiego gniazda Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” i przez

kilka lat członkiem Rady Gminnej w Zakopanem. Odznaczony „legią honorową amerykańską”. Zmarł 30 grudnia 1928 r. w Gorlicach. Pochowany w Jaśle.

5. *Stanisław Kazimierz Turowski, dr filozofii*

1 września 1922 – 9 czerwca 1936

Urodził się 17 września 1880 r. w Krakowie. Był synem Felicji z d. Niemojewskiej i Jana byłego oficera armii rosyjskiej, powstańca styczniowego 1863 r. (był wojskowym naczelnikiem województwa płockiego), urzędnika Banku Galicyjskiego.

Ukończył kl. I w c.k. Gimnazjum św. Anny w Krakowie (1891/92), a następnie kl. II–VIII w c.k. Gimnazjum w Podgórzu-Krakowie (1892–1899). Egzamin dojrzałości zdał 9 VI 1899 r. z odznaczeniem. W latach 1899–1900 odbył ochotniczą jednoroczną służbę wojskową w armii austriackiej i po zdaniu egzaminu oficerskiego z odznaczeniem został mianowany 23 XII 1900 r. podporucznikiem rezerwy. W latach 1900–1905 studiował polonistykę na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po przyjęciu rozprawy „Wespazjan Kochowski na tle współczesnym jako poeta” i daniu egzaminów z filologii polskiej, historii i filozofii uzyskał 15 II 1906 r. dyplom doktora filozofii.

W r. szk. 1903/4 odbył praktykę nauczycielską w c.k. III. Gimnazjum Sobieskiego w Krakowie. Od września 1905 r. w tymże gimnazjum uczył języka polskiego i propedeutyki filozofii. Po zdaniu egzaminów uzyskał 3 XII 1906 r. dyplom nauczyciela szkół średnich do nauczania w gimnazjach języka polskiego jako przedmiotu głównego i filozofii klasycznej jako przedmiotu pobocznego. W latach 1906–1907 był stypendystą w Paryżu, gdzie studiował na Sorbonie, w Collège de France i Bibliothèque Nationale. W r. szk. 1907/8 uczył w c.k. Gimnazjum w Tarnowie, a następnie wrócił do c.k. III. Gimnazjum Sobieskiego w Krakowie.

Od 1900 r. ogłaszał drukiem artykuły, rozprawy i recenzje z zakresu historii literatury polskiej. Od r. 1910 był współpracownikiem Komisji

Literackiej Akademii Umiejętności w Krakowie. W latach 1911–1912 przebywał jako stypendysta AU w Petersburgu przygotowując pracę dot. Biblioteki Załuskich.

W chwili wybuchu I wojny światowej jako rezerwista został powołany do austriackiego 32 pułku piechoty. W listopadzie 1914 r. został ranny w bitwie pod Kuźnicą Kielecką i leczył się w Krakowie. Otrzymał przydział do wojskowej straży policyjnej i szkoły instruktorów wojskowych w Krakowie. Awansował do stopnia porucznika, a następnie kapitana piechoty. Od listopada 1918 r. służył w Wojsku Polskim. Walczył w obronie Lwowa. Zweryfikowany do stopnia majora rezerwy został zwolniony z wojska z powodu choroby gruźlicy płuc.

Z dniem 1 IX 1922 roku został mianowany dyrektorem Państwowego Gimnazjum w Zakopanem i stanowisko to mimo choroby pełnił aż do śmierci. We wrześniu i październiku 1922 r. jako ekspert Delegacji Polskiej w Mieszanej Komisji Specjalnej przebywał w Moskwie w związku z rewindykacją Biblioteki Załuskich, zagarniętej przez Rosję. Był wybitnym pedagogiem, szanowanym przez uczniów i rodziców. Przez wiele lat był prezesem Towarzystwa Opieki nad Młodzieżą w Zakopanem. Był współtwórcą gimnazjum sanatoryjnego w willi „Szarotka”. Od 1 I 1926 do 31 VIII 1927 r. pełnił funkcję dyrektora Sanatoryjnego Gimnazjum Koedukacyjnego im. bł. Ładysława z Gielniowa w Zakopanem prowadzonego przez Towarzystwo Opieki nad Młodzieżą. Opublikował artykuł *Idea gimnazjów sanatoryjnych* (Sprawozdanie Dyrekcji Gimnazjum Państwowego w Zakopanem, Zakopane 1929).

W latach 1926–1927 wchodził w skład Rady Przybocznej komisarza rządu w Zakopanem, a w latach 1928–1930 był przewodniczącym zakopiańskiego koła Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem.

Zmarł 9 VI 1936 r. na serce w sanatorium w Otwocku. Pogrzeb, który odbył się 14 VI 1936 r. na Nowym Cmentarzu w Zakopanem w asyście kompanii honorowej 12 pułku piechoty, przeobraził się w wielką manifestację zakopiańskiego społeczeństwa.

Był członkiem rzeczywistym Komisji Literatury Polskiej Akademii Umiejętności. Za pracę niepodległościową i społeczną odznaczony był: Krzyżem Walecznych, Krzyżem Obrony Lwowa, Odznaką „Orlęta” i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

6. Janina Hełm-Pirgo

9 czerwca – 31 sierpnia 1936 r. (pełniąca obowiązki dyrektora)

1 września – 11 listopada 1939 r. (pełniąca obowiązki dyrektora)

Urodziła się 28 czerwca 1898 w Częstochowie. Była córką Juliany i Franiczka Kozłowskiego, drobnego przemysłowca. W 1913 r. ukończyła siedmioklasowy Zakład Naukowy Waławy Gołczewskiej-Chrzanowskiej. W 1914 r. zdała w rządowym gimnazjum rosyjskim w Radomiu egzamin z zakresu matematyki na stanowisko tzw. domowej nauczycielki matematyki. W latach 1917–1922 studiowała na Wydziale filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego, uzyskując tytuł doktora filozofii. Równocześnie uczyła w prywatnych szkołach żeńskich (Waligórskiej i im. C. Zyberk-Plater, a w r. 1918/19 w gimnazjum dawniej Tołwińskiej). Od sierpnia 1920 r. do końca r. szkolnego 1924/25 była etatową nauczycielką Państwowego Gimnazjum im. Marii Konopnickiej w Warszawie.

W lipcu 1925 r. wyszła za mąż za inż. architekta Adama Hełm-Pirgo i zamieszkała w Zakopanem. W latach 1925–1939 uczyła języka polskiego i propedeutyki filozofii w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem. W roku szkolnym 1935/36 zastępowała chorego dyrektora Stanisława Turowskiego. Po jego śmierci, w okresie 9 VI – 31 VIII 1936 r., pełniła obowiązki dyrektora gimnazjum. Od 1 września 1939 r., po zajęciu Zakopanego przez Niemców, pełniła obowiązki dyrektora połączonych obydwu gimnazjów (państwowego i prywatnego). 11 XI 1939 r. Niemcy zamknęli gimnazjum i aresztowali 7 profesorów, tj. wszystkich obecnych mężczyzn. Dyrektor Janina Hełm-Pirgowa, wraz z rodziną, otrzymała nakaz puszczenia powiatu nowotarskiego i zamieszkała w Krakowie. Jej dom „Czerwony Kapturek” przy ul. Chałubińskiego został skonfiskowany.

W latach 1925–1939 publikowała artykuły i felietony w prasie codziennej i pedagogicznej („Przegląd Pedagogiczny”, „Muzeum”, „Oświata i Wychowanie”, „Zrąb”). Opublikowała tomik poetycki *Kolorowa sonata* (1928) i dwie powieści dla młodzieży: *Honor sztubaka*

(1932, 1938), *Zastęp* (1933). W r. 1938/39 była prezesem Towarzystwa Przyjaciół Związku Strzeleckiego.

Odnaczona: Medalem Dziesięciolecia Odzyskania niepodległości (1929), Złotym Krzyżem Zasługi (1935), brązowym Medalem za Długoletnią Służbę (1938).

Zmarła 20 grudnia 1940 r. w Krakowie i tam została pochowana.

7. *Józef Bielawa, profesor gimnazjum*

1 września 1936 – 10 października 1937

Urodził się 6 marca 1891 r. we wsi Nagoszyn, powiat Dębica. Po ukończeniu Gimnazjum w Dębicy, w latach 1910–1914 był słuchaczem filozofii na Uniwersytecie Lwowskim. W 1916 r. został przyjęty w poczet grona pedagogicznego zakopiańskiego Gimnazjum. Jako ochotnik uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 r.

W pamięci uczniów zapisał się jako jedna z najbarwniejszych postaci. Był nauczycielem łaciny, języka polskiego oraz twórcą i dyrektorem szkolnego chóru. Od września 1936 r. do października 1937, pełnił funkcję dyrektora zakopiańskiego liceum. W czasie okupacji brał udział w tajnym nauczaniu. Do chwili przejścia na emeryturę przepracował w gimnazjum 57 lat. W uznaniu zasług odznaczony Krzyżem Zasługi, Medalem Zwycięstwa i Wolności, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł 27 marca 1990 r. w Zakopanem.

8. *Henryk Sędziwy*

11 października 1937 – 1 września 1939

12 lutego 1945 – 31 sierpnia 1948

Urodził się 6 maja 1903 r. w Łodzi. Jego rodzice, Helena i Alojzy, byli robotnikami włóknierzami. Ukończył gimnazjum im. Mikołaja Kopernika w Łodzi, następnie studiował na Uniwersytecie Warszawskim

uzyskując w 1928 r. tytuł magistra filozofii w zakresie historii. W 1930 r. otrzymał dyplom nauczyciela szkół średnich.

Jeszcze w okresie studiów pojawił się w Zakopanem. W czasie leczenia klimatycznego, od 1 II do 30 VI 1925 r. uczył w zastępstwie historii w Państwowym Gimnazjum w Zakopanem, a w r. szk. 1925/26 był kierownikiem internatu szkolnego.

W latach 1926–1937 uczył historii w szkole, w Korpusie Kadetów w Rawiczu. Od 11 X 1937 r. do 1 IX 1939 r. był dyrektorem Państwowego Liceum i Gimnazjum im. Oswalda Balzera w Zakopanem. 1 IX 1939 r. przekazał kierownictwo szkoły Janinie Hełm-Pirgowej.

Evakuowany na wschód, wraca 10 II 1940 r. po tułaczce wojennej do Zakopanego, gdzie zostaje 12 lutego aresztowany przez Niemców. Zwolniony po 12 dniach więzienia otrzymał nakaz opuszczenia Zakopanego. Zamieszkał we wsi Zawadka pod Tymbarkiem, a po roku w Tymbarku, gdzie pracował w Podhalańskiej Spółdzielni Owocarsko-Warzywniczej. W latach 1942–1945 był kierownikiem i nauczycielem tajnego nauczania w powiecie limanowskim. Przewodniczył komisji egzaminacyjnej w Tymbarku.

Po zakończeniu okupacji niemieckiej wrócił do Zakopanego i z dniem 12 II 1945 r. ponownie objął funkcję dyrektora Państwowego Liceum i Gimnazjum, którą sprawował do 31 VIII 1948 r.

Z dniem 1 IX 1948 r. powołany został na dyrektora Liceum Ogólnokształcącego im. Bartłomieja Nowodworskiego w Krakowie. Funkcję tę pełnił nieprzerwanie przez 23 lata aż do przejścia na emeryturę, do 31 VIII 1971 r. Uczył historii i wiedzy o Polsce.

Był autorem pierwszych (po okresie socrealizmu) polskich podręczników do historii dla szkół średnich. Już po przejściu na emeryturę napisał książkę *Pedagogiczne kierowanie szkołą ogólnokształcącą*, wydaną w 1976 r.

Za pracę zawodową i społeczną odznaczony był m.in.: Złoty Krzyż Zasługi (1957), Odznaka Tysiąclecia Państwa Polskiego (1962), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1963), Medal 20-lecia PRL (1964), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1973), Odznaka ZNP za

tajne nauczanie (1985), Złota Odznaka ZNP (1986), Zasłużony dla Ziemi Krakowskiej (1986), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1986)

Zmarł 5 I 1999 r. w Krakowie, w wieku 96 lat. Pochowany został na cmentarzu Rakowickim w Krakowie. W uroczystościach pogrzebowych udział brały poczty sztandarowe Liceum Ogólnokształcącego im. Oswalda Balzera w Zakopanem i I Liceum Ogólnokształcącego im. Bartłomieja Nowodworskiego w Krakowie.

9. *Jadwiga Boberowa*

1 września 1948 – 30 października 1956

Jadwiga Feist urodziła się 16 lipca 1912 r. w Zagórzcu, woj. kieleckie. Uczyła się w Sanatoryjnym Gimnazjum Koedukacyjnym im. bł. Ładysława z Gielniowa w Zakopanem. Egzamin dojrzałości zdała w 1930 r. Studiowała na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, gdzie uzyskała tytuł magistra historii. Pracę nauczycielską rozpoczęła w 1936 r. w zakopiańskiej „Szarotce”. Wyszła za mąż w Zakopanem 28 VI 1939 r. za Jana Bobera, nauczyciela „Szarotki”. W czasie okupacji była jedną z organizatorek tajnego nauczania. Kierowała Ośrodkiem nr 1. Po wyzwoleniu włączyła się czynnie w organizowanie działalności gimnazjum. 1 września 1948 r. została mianowana dyrektorem Liceum im. Oswalda Balzera. 30 października odwołana z funkcji dyrektora. Od 1 lutego 1957 r. była nauczycielką Liceum Pedagogicznego w Zakopanem. Zmarła 19 czerwca 1965 r. w Zakopanem.

10. *Lesław Berych*

1 listopada 1956 – 31 marca 1960

Urodził się 23 sierpnia 1909 r. w Kościelisku k. Zakopanego. Absolwent zakopiańskiej „Liliany”. Studiował filologię polską, pedagogikę, anglistykę na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po studiach pracował

jako nauczyciel w macierzystym gimnazjum. W czasie wojny aresztowany przez gestapo i przetrzymywany od 11.11.1939 r. w „Palace”. Brał czynny udział w tajnym nauczaniu na terenie Zakopanego. Po zakończeniu wojny rozpoczął pracę w Liceum im. Oswalda Balzera. W 1956 r. mianowany na dyrektora tegoż liceum. Karierę pedagogiczną kończy w 1960 r. , kiedy to w wyniku prowokacji i sfałszowanych dowodów został usunięty ze stanowiska i zawieszony w czynnościach nauczyciela.

Zmarł wkrótce po incydencie, 18 listopada 1960 r. , podczas którego nie wpuszczono go do szkoły, w której przepracował 25 lat. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem X-lecia.

11. Michał Małaczyński, profesor gimnazjum

1 kwietnia 1960 – 31 sierpnia 1960 (pełniący obowiązki dyrektora)

Urodził się 21 sierpnia 1893 roku w Skopówce, pow. Tłumacz, woj. stanisławowski. Uczęszczał do Polskiego Gimnazjum w Kołomyi. Egzamin dojrzałości złożył w czerwcu 1913 r. Od 1913 roku studiował prawo na Uniwersytecie Lwowskim. W latach 1914-1917 działał w POW i ukrywał legionistów zbiegłych z niewoli rosyjskiej. Brał czynny udział w obronie Lwowa. W latach 1914–1922 studiował chemię techniczną na Politechnice Lwowskiej. W wojsku służył w dziale pirotechniki. W styczniu 1922 roku zachorował na płuca i przyjechał do Zakopanego. Od 1 grudnia 1922 r. był nauczycielem Państwowego Gimnazjum w Zakopanem. Podczas pracy nauczycielskiej studiował zaocznie matematykę na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie.

W latach 1940–1945 był członkiem Delegatury Rządu na teren Zakopanego. Od 1 września 1940 do 31 stycznia 1945 uczył w Publicznej Szkole Handlowej w Zakopanem. Był hufcowym ZHP. Od 1 kwietnia 1960 do 31 sierpnia 1960 r. pełnił obowiązki dyrektora Liceum Ogólnokształcącego w Zakopanem. Zmarł 21 sierpnia 1964 r. w Zakopanem.

12. Jan Gorecki

1 września 1960 – 31 sierpnia 1969

Urodził się 15 lipca 1902 r. w Raniszowie, powiat Kolbuszowa. Absolwent Uniwersytetu Jagiellońskiego, na którym w 1924 r. uzyskał tytuł magistra filozofii. Przed wojną pracował jako nauczyciel w Gimnazjum Państwowym im. Bolesława Chrobrego w Nowym Sączu oraz w Gimnazjum im. Tadeusza Kościuszki w Krakowie i w Juwenacie Ojców Paulinów w Krakowie. Po wojnie był dyrektorem Szkoły Podstawowej i Liceum Ogólnokształcącego w Mikołowie w woj. katowickim. W czasie kiedy był dyrektorem LO w Zakopanem, szkoła otrzymała nowy budynek. Zmarł w Mikołowie w 1979 r.

13. Leszek Wcisło

1 września 1969 – 31 sierpnia 1974

Urodził się 30 maja 1923 r. w Miechowie w rodzinie nauczycielskiej. Jego ojciec Franciszek był nauczycielem historii w gimnazjum w Miechowie, a następnie w Zakopanem. Do 1938 r. uczęszczał do Państwowego Gimnazjum im. Tadeusza Kościuszki w Miechowie. Z dniem 1 września 1938 r., wraz z rodziną, przeniósł się do Zakopanego, gdzie kontynuował naukę w Państwowym Liceum i Gimnazjum im. Oswalda Balzera, zdając w 1938 r. „małą maturę”. Należał do gimnazjalnej I Drużyny Harcerskiej im. Józefa Poniatowskiego uzyskując stopień ćwika.

Po zajęciu Zakopanego przez wojska niemieckie uczył się w liceum do 11 listopada 1939 r., kiedy to Niemcy aresztowali profesorów i zamknęli szkołę. Już w grudniu 1939 r. kontynuuje naukę na tajnych kompletach zdając pierwszą konspiracyjną maturę w 1942 r. w Zakopanem w willi „Świetlana” przy ul. Nowotarskiej. Dopiero w 1945 r. Państwowa

Komisja Weryfikacyjna w Nowym Targu wydała mu, na podstawie dokumentów tajnego nauczania, świadectwo dojrzałości Liceum Ogólnokształcącego wydziału humanistycznego. Jednocześnie, dla uzyskania zaświadczenia chroniącego przed wywózką na przymusowe roboty do Niemiec, uczęszczał do Szkoły Zawodowej Góralskiej Sztuki Ludowej w Zakopanem (Berufsfachschule für Goralische Volkskunst) w charakterze ucznia stolarskiego.

W Krakowie nawiązał kontakt z tajnym Wydziałem Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego i w roku akademickim 1942/43 ukończył I rok prawa i zdał część egzaminów z II roku. Ze względu na niebezpieczeństwo aresztowania przerywa naukę, którą kontynuuje zaraz po wyzwoleniu Krakowa. W marcu 1947 r. uzyskał tytuł magistra prawa. Po ukończeniu prawa studiuje na Wydziale Humanistyki UJ historię i historię sztuki, a następnie po przeniesieniu się do Wrocławia na tamtejszym uniwersytecie.

Jeszcze w czasie studiów we Wrocławiu, w 1947 r., rozpoczął pracę w szkolnictwie. Był kolejno wychowawcą internatu, nauczycielem historii, zastępcą dyrektora Technikum Budowlanego we Wrocławiu. W 1953 r. wraca do Zakopanego i podejmuje pracę w szkolnictwie średnim. W latach 1953–1965 uczył w Technikum Budowlanym, sprawując jednocześnie funkcję zastępcy dyrektora a następnie, w latach 1965–1969, w Technikum Hotelarskim. W latach 1954–1966 uczył też w Liceum Ogólnokształcącym w sanatorium w Kuźnicach, uzyskując dyplom kwalifikacyjny nauczyciela szkół specjalnych dla młodzieży przewlekle chorej.

Z dniem 1 września 1969 r. zostaje mianowany dyrektorem Liceum Ogólnokształcącego im. Oswalda Balzera w Zakopanem. Uczył w klasach pierwszych historii, w swojej pracy wychowawczej wielką rolę przykładał do działalności samorządu uczniowskiego, organizacji młodzieżowych, rozwoju sportu szkolnego i kół zainteresowań. Z jego inicjatywy powstała w liceum kolekcja etnograficzna, która dała początek „Izbie Ojczyźnianej” prowadzonej przez Antoniego Świądra. Wykształcenie prawnicze ułatwiało mu sprawne administrowanie szkołą. Stan zdrowia zmusza go do rezygnacji z funkcji dyrektora LO im. Oswalda Balzera i objęcia, z dniem 1 września 1974 r., funkcji dyrektora Liceum Ogólnokształcącego

w sanatorium w Kuźnicach. Pogarszający się stan zdrowia zmusza go do przejścia na rentę w 1978 r.

Zmarł w Zakopanem 17 września 1999 r. w Zakopanem, w wieku 76 lat. Pochowany został na Nowym Cmentarzu w Zakopanem. Na pogrzebie zmarłego zegnali rodzina, przyjaciele i nauczyciele. Nad mogiłą pochyliły się sztandary Zespołu Szkół Zawodowych im. dra Władysława Matlakowskiego i Liceum Ogólnokształcącego im. Oswalda Balzera.

Za pracę zawodową i społeczną odznaczony był m.in.: Złotą Odznaką ZNP, Złotą Odznaką „Za Zasługi dla Zakopanego”, Srebrnym Krzyżem Zasługi (1955), Odznaką Tysiąclecia Państwa Polskiego (1965), Złotym Krzyżem Zasługi (1970), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1999).

14. Maria Riemen

1 września 1974 – 31 sierpnia 1984

Urodziła się 12 września 1937 r. w Warszawie. W 1955 r. ukończyła naukę w LO im. Oswalda Balzera w Zakopanem. Następnie studiowała w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, gdzie w 1959 r. uzyskała tytuł magistra geografii. W tym samym roku rozpoczęła pracę pedagogiczną najpierw w SP nr 5 w Zakopanem, a następnie w SP nr 8 gdzie pełniła funkcję dyrektora. W 1974 r. została dyrektorem LO im. O. Balzera w Zakopanem. Od 1972 posłanka na Sejm PRL, przez dwie kadencje. Brała udział w pracach sejmowych Komisji Oświaty oraz Zdrowia i Kultury Fizycznej. Po zakończeniu pracy w Liceum w 1984 r. wyjechała na placówkę dyplomatyczną do RFN.

Odznaczona m.in. Brązowym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

15. *Barbara Kurdzielewicz*

1 września 1984 – 30 listopada 1986

Urodziła się 5 czerwca 1945 r. w Zakopanem. Absolwentka WSP w Krakowie. Pozostałych danych biograficznych brak.

16. *Zbigniew Bajorek*

1 grudnia 1986 – 31 sierpnia 1991

Urodził się 5 maja 1931 r. w Zakliczynie nad Dunajcem, woj. tarnowskie.

Absolwent Państwowego Gimnazjum i Liceum w Bieczu, Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie oraz Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie. W Liceum Ogólnokształcącym im. Oswalda Balzera w Zakopanem prace podjął 1 września 1957 roku, kontynuując ją bez przerwy do 31 sierpnia 1991 r., kiedy to przeszedł na emeryturę. Do 1987 roku pełnił funkcję zastępcy dyrektora, a później dyrektora liceum do 1991 r.

17. *Zbigniew Szeliga*

1 września 1991 – 31 sierpnia 2001

Urodził się 8 października 1948 r. w Trzebosi, woj. rzeszowskie. W latach 1962–1967 uczęszczał do Technikum Ekonomicznego w Sokołowie Małopolskim. W latach 1969–1974 studiował historię na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W czasie studiów pełnił funkcję Przewodniczącego Rady Wydziałowej ZSP. Po ukończeniu studiów i uzyskaniu tytułu magistra historii pracował jako nauczyciel w roku

szkolnym 1974/75 w Zespole Szkół Elektrycznych w Dobczycach. Od 1 września 1975 r. pracował w LO im. Oswalda Balzera w Zakopanem jako nauczyciel historii i nauki o społeczeństwie. Jako kandydat Rady Pedagogicznej w wyniku konkursu objął z dniem 1 września 1991 r. funkcję dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Zakopanem i pełnił ją przez dwie kadencje. 31 sierpnia 2001 roku przeszedł na emeryturę. Pracował w szkole jako nauczyciel historii do 2006 roku.

18. Halina Michalska

1 września 2001 – 31 sierpnia 2007

Urodziła się w 1947 r. Absolwentka Filologii Polskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po ukończeniu studiów pracowała przez dwa lata jako nauczyciel języka polskiego w Szkole Podstawowej w Białym Dunajcu, następnie w Technikum Mechanicznym w Nowym Targu. Od roku 1976 związana ze szkołami w Zakopanem. Najpierw jako nauczyciel w Zespole Szkół Budowlanych, obecnie jako dyrektor Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Zakopanem. Od roku 1998 do 2001 była zatrudniona jako wizytator w Kuratorium Oświaty w Krakowie, Delegatura Nowy Targ. Powołana na stanowisko dyrektora ZSO we wrześniu 2001 r. Funkcję tę pełniła przez sześć lat.

19. Marek Donatowicz

1 września 2007 – nadal

Urodził się 15 czerwca 1960 roku w Krakowie. Po maturze podjął naukę w Studium Hotelarsko-Turystycznym w Zakopanem, po jego ukończeniu rozpoczął studia na Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie – kierunku nauczycielski. Pracę w zawodzie rozpoczął w szkole podstawowej, następnie pracował w średniej

szkole zawodowej. Od początku lat 90. pracował w NSZZ Solidarność Pracowników Oświaty, był członkiem Krajowej Sekcji Oświaty. W 1993 roku kandydował z list Solidarności do Sejmu RP. Ukończył studia podyplomowe w zakresie organizacji i zarządzania oświatą. W latach 1996–2007 był dyrektorem Zespołu Szkół w Murzasichlu. Był pomysłodawcą nadania szkole imienia Ratowników Tatrzańskich i nawiązania współpracy z TOPR-em.

Od 2006 roku jest radnym Rady Miasta Zakopane, przewodniczącym Komisji Oświaty. Od 2007 roku pełni funkcję dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Zakopanem.

Dyrektorzy „Szarotki” w latach 1922–1939¹

Kierownicy szkoły

1. **Bolesław Cichocki**, profesor gimnazjum

1 września 1922 – 31 sierpnia 1924

2. **Maksymilian Wiśniowiecki**, profesor gimnazjum

1 września 1924 – 1 stycznia 1926

Dyrektorzy

3. **Stanisław Turowski**, dr

1 stycznia 1926 – 31 sierpnia 1927

4. **Jan Humpola**, ks.

1 września 1927 – 31 sierpnia 1932

5. **Helena Dadejowa**, dr

1 września 1932 – 11 listopada 1939

¹ „Liliana” i „Szarotka” *Zarys Historii zakopiańskich licealnych szkół ogólnokształcących*, op. cit.